

MEMLEKET İSTERİM

Memleket isterim

Gök mavi, dal yeşil, tarla sarı olsun;
Kuşların çiçeklerin diyarı olsun.

Memleket isterim

Ne başta dert, ne gönülde hasret olsun;
Kardeş kavgasına bir nihayet olsun.

Memleket isterim

Ne zengin fakir, ne sen ben farkı olsun;
Kış günü herkesin evi barkı olsun.

Memleket isterim

Yaşamak, sevmek gibi gönülden olsun;
Olursa bir şikâyet ölümden olsun.

Cahit Sıtkı Tarancı

Türk Divan ve Halk şiirinde oldukça fazla kullanılan “ölüm” temasını 20.yüzyıl Türk şiirinde en çok kullanan şair olarak öne çıktı Cahit Sıtkı.

Eski Türk şiirinde büyük ölçüde dini ve tasavvufi esaslardan, duygu ve düşüncelerden kaynaklanan “ölüm”; ebedi sevgiliye kavuşma iken, onun şiirinde “ölüm”; hayata bağlılık karşısında hayatın en önemli realitesi olan ölüme karşı duyulan korku ve endişedir.

Cahit Sıtkı, hayatla şarkılar söyleyen, oyunlar oynayan Nedim'in; ölüm karşısında duyulan korku hususunda Baki'nin etkisinde kalmış gibidir

**Türk Őairinin elindeki en büyük silahın saf
Türkçenin gücü olduĐuna ve Fuzuli,
Mevlana, Baki, Nedim gibi divan Őairlerinin
yanısıra**

**KaracaoĐlan, Yunus Emre gibi halk ozanlarının
büyüttüğü Türk Şiir ağacını zamanının Türk
Őairlerinin saf Türkçe ile beslemesi gerektiĐine
inanıyordu Cahit Sıtkı.**

Garipçiler

Melih Cevdet Anday

Oktay Rifat Horozcu

Orhan Veli Kanık

Faruk Nafiz Çamlıbel

Orhan Seyfi Orhon

Halit Fahri Ozansoy

Enis Behiç Koryürek

Yusuf Ziya Ortaç

Beş Hececiler

Cevdet Kudret
SOLOK
(1907-1997)

Kenan Hulusi
KORAY
(1906-1944)

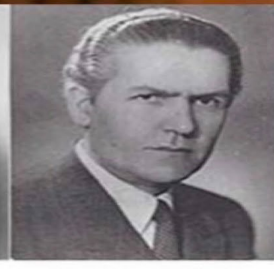
Muammer Lütfi
BAHŞİ
(1903-1947)

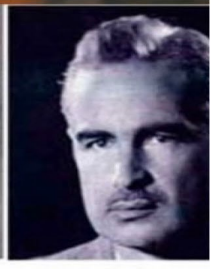
Sabri Esat
SİYAVUŞGİL
(1907-1968)

Yaşar Nabi
NAYIR
(1908-1981)

Vasfi Mahir
KOCATÜRK
(1907-1961)

Ziya Osman
SABA
(1910-1955)

Yedi Meşaleciler

Bazılarının içlerinde çok yakın dostları olmasına rağmen hiçbir gruba dahil olmadı.

Cahit Sıtkı'ya göre şiir; sözcüklerle güzel biçimler kurma sanatıydı.

Ona göre sözcükler, bir anlamı, çağrışıımı, gölgesi, hatta bir rengi olan nesnelerdi ve her sözcük insanoğlundan haber veriyordu. Dünyanın en zengin madeniydi insanoğlu ve onu ustalıkla işlemek gerekiyordu.

Bunun için de sözcükleri tanımak, sevmek, okşamayabilmek; hangi sözcük hangi sözcükle yan yana geldiğinde nasıl bir ışıık belireceğini bilmek gerekiyordu.

Bu yüzden bazı şiirler aruzla bazı şiirler de serbest vezinle söylendiği için güzeldi.

Paul Valery “Söylemek yeterli değil, duyurmak lazım, hatta güzel duyurmak lazım”; Mallarme “Şiir, kelimelerin dinidir” dememiş miydi?

Cahit Sıtkı, Ziya Osman Saba'ya yazdığı bir mektubunda şöyle yazar;

Mesela salatada... Yeşil salata, zeytinyağı, sirke, mevsiminde domates filan bu salatanın lezzet unsurlarıdır. Fakat bu salataya şeker eklettin mi ne olur? Canım salata rezil, kepaze olur. Halbuki şeker, kıymetli tatlı bir şeydir. Mesela güzel bir duyuş, bir hayal, bir bilmem ne yerini sentezini bulmadı mı salatadaki şekerin gülünç durumuna düşer.

Mısradaki fazla kelime aynı neticeyi doğurur, mısranın edasını çirkinleştirir, bozar. Mısrayı mısralıktan çıkarır. Bütün bu esaslar çerçevesinde; her kelime; hissesine düşen sesi, manayı, çağrışımı ve daha bir sürü vazifeleri yerine getirmek zorundadır.

**Tam da otuřbeř yařına
girdiğinde yazdığı “Otuz Beş
Yař” şiiri, Cahit Sıtkı’nın
bütün sanat anlayışını
üzerinde toplayan bir řiirdir.**

**içinde yaşadığı tarihi, sosyal
ve siyasi řartlar, ona
geçmişe bağlılık, geleceğe
ümit ve heyecanla bakma
yerine, yaşanılan an’a sımsıkı
baėlanma duygusu vermiřti.**

**řiirin konusunun, öznesinin
bizzat kendisinin olduėu bir
tablo çizdi bu şiirinde.
Objesiye, sevdiği ve
bağlandığı hayat ve
dünyaydı.**

